

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 170/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milanom Sedlákom, MBA, LL.M., advokátom, Garbiarska 5, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/12/2025 zo 17. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tdo/12/2025 zo 17. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. k. 1T/123/2014-1016 z 10. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 323 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanástich mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 51 ods. 1 a 2 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu dvanásť mesiacov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním počas skúšobnej doby a s uložením primeranej povinnosti spočívajúcej

v príkaze verejne sa ospravedlniť poškodenému [REDAKOVANÉ] podľa § 51 ods. 4 písm. f) Trestného zákona. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období boli poškodení s nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces (nešlo o prvé meritórne rozhodovanie, pozn.).

3. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 8To/102/2020-1198 z 18. januára 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 323 ods. 1, § 56 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil sťažovateľovi úhrnný peňažný trest 500 eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselné zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na šesť mesiacov.

4. O dovolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku krajského súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), d), g) a i) Trestného poriadku najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) najvyšší súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, čím nesprávne právne posúdil konania súdov nižšej inštancie a úplne opomenul a odignoroval závery nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 249/2017-32 z 31. augusta 2017, čím došlo k porušeniu namietaných práv podľa bodu 1 tohto uznesenia;

b) dňa 6. novembra 2024 (na inom mieste ústavnej sťažnosti uvádza, že išlo o trestné oznámenie zo 6. novembra 2014, pozn.) podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného poriadku na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], príslušníkov Mestskej polície Michalovce, ktorí ho bezdôvodne v rozpore so zákonom legitimovali a obmedzili na osobnej slobode, ktorá ho svojvoľne vyhodnotila ako súčasť sťažovateľovej obhajoby a odstúpila Okresnému súdu Michalovce. Na popísanom podklade nie je do dnešného dňa jeho trestné oznámenie vybavené v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, čo malo za následok nesprávne posúdenie jeho trestnej veci zo strany konajúcich súdov, ako aj upretie mu základného práva na obhajobu;

c) povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní je každé trestné oznámenie prešetriť a rozhodnúť o ňom v súlade s § 196 ods. 2; § 197 ods. 1 alebo § 199 Trestného poriadku. Túto zákonnú povinnosť nie je možné prenášať na sťažovateľa do súdneho konania;

d) Trestný poriadok stanovuje postup, akým sú orgány činné v trestnom konaní povinné konať a rozhodnúť o podanom trestnom oznámení. Zároveň je zo znenia právnej úpravy zrejmé, že v konaní musí byť vydané rozhodnutie, proti ktorému sa v prípade potreby môže dotknutá osoba brániť. Napriek tejto zákonnej právnej úprave, tento postup zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebol dodržaný. Odvolací súd ho ale akceptoval a snažil sa ho v odôvodnení svojho rozhodnutia zhojiť;

e) napadnuté uznesenie vykazuje znaky nezákonného konania, ktorým dovolací súd porušil práva sťažovateľa, keď opakovane nerešpektoval nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 249/2017-32 z 31. augusta 2017 (ďalej len „nález ústavného súdu z 31. augusta 2017“), ktorý určil postup najvyššieho súdu po doručení mu tohto nálezu vo veci novej trestnej zodpovednosti príslušníkov mestskej polície, na ktoré poukázal sťažovateľ trestným oznámením zo 6. novembra 2014;

f) s poukazom na znenie bodu 36 nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017 uvádza, že konajúce sa súdy sa neriadili právnym názorom ústavného súdu, ktorý je pre ne záväzný;

g) napriek domáhaniu sa uplatnenia materiálneho korektívu a jednočinnosti súbehu trestných činov podľa záverov v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2017 (zrejme č. 7, pozn.) pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tak konajúce súdy neurobili;

h) všeobecné súdy sa nezaoberali dvoma rôznymi dôkazmi, čím mu bolo odopreté právo na konanie pred všeobecnými súdmi. Išlo o knihu denných záznamov príslušníkov mestskej polície. Zo súdom zabezpečených dôkazov, konkrétne z knihy denných záznamov vyplynulo, že príslušníci mestskej polície ■■■■■ a ■■■■■ v čase ich údajného napadnutia sťažovateľom nevykonávali službu, ako to ustálil vyšetrovateľ v uznesení o vznesení obvinenia a následne prokurátor v obžalobe. Sťažovateľ namietal, že ak malo dôjsť k napadnutiu mestských policajtov tak, ako to v obžalobe uvádza prokurátor, tak takáto mimoriadna udalosť musela byť zaznamenaná príslušníkmi mestskej polície v knihe denných záznamov a hlásení, v nadväznosti na čo konajúci súd vyžiadal nové rozpisy služieb, ktoré vyhotovila mestská polícia na samostatnom tlačive (pôvodne bola predložená kópia knihy denných záznamov), kde už táto nezrovnalosť bola „ošetrená“ v prospech napadnutých policajtov. Uvedenú skutočnosť všeobecné súdy nepodrobili vzájomnej konfrontácii a rozhodli v neprospech sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd odmietol sťažovateľom podané dovolanie z dôvodu, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

7. Rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľ namieta z dôvodu nevysporiadania sa s ním podaným trestným oznámením v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou z dôvodu nerešpektovania záväznosti nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017 zo strany najvyššieho súdu, ako aj nedostatočnosti zisteného skutkového stavu veci a nedostatočného vykonania dokazovania.

8. Pokiaľ ide o argumentáciu týkajúcu sa sťažovateľom podaného trestného oznámenia, ústavný súd v prvom rade konštatuje zmätočné označenie tohto trestného oznámenia, resp. jeho špecifikáciu v obsahu ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ v nej na jednom mieste konštatuje, že ide o podanie zo 6. novembra 2024, pričom na inom uvádza, že ide o podanie zo 6. novembra 2014. Ústavný súd sa (okrem iného, pozn.) na účel ustálenia podstaty tejto námietky oboznámil so znením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, z ktorého vyplynulo, že ide o trestné oznámenie zo 6. novembra 2014 (ďalej len „trestné oznámenie“) [s. 8 napadnutého uznesenia (časť, v ktorej najvyšší súd reprodukoval sťažovateľovo vyjadrenie k vyjadreniu prokurátora, z ktorého vyplýva, že „... k vyjadreniu okresnej prokuratúry, že o trestnom oznámení podanom na Generálnu

prokuratúru SR 6. novembra 2024 na príslušníkov Mestskej polície Michalovce nemá žiadnu vedomosť a že jej nebolo doručené, uviedol, že **išlo o preklep v roku podania trestného oznámenia...**“ alebo „...podľa dovolateľa právo na obhajobu zásadným spôsobom porušené bolo, a to jednak **nevybavením trestného oznámenia zo 6. novembra 2014**, ako aj iným konaním súdu prvého stupňa a súdu odvolacieho...“); a s. 13 – 14 napadnutého uznesenia (sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepredložil žiadnu prílohu, ktorej obsahom by bolo dotknuté oznámenie, pozn.)].

9. Predmetnú námietku je potrebné rozdeliť na dva okruhy. Prvým z nich sťažovateľ atakuje postup prokuratúry, ktorá predmetné podanie podľa obsahu vyhodnotila ako súčasť sťažovateľovej obhajoby a vec postúpila okresnému súdu. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta nevybavenie svojho podania v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, a teda že dosiaľ o ňom nebolo rozhodnuté. Ústavný súd uvádza, že je viazaný návrhom na rozhodnutie [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], t. j. petitom, ktorým v konečnom dôsledku sťažovateľ vymedzuje rozsah požadovanej ústavnej ochrany. Petit v spojení s rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti musí byť vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, a to spôsobom, aby bolo možné jednoznačne vymedziť predmet konania pred ústavným súdom. Sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti atakuje postup vysporiadania sa orgánov činných v trestnom konaní s ním podaným trestným oznámením, avšak ako porušovateľa namietaných práv v petite ústavnej sťažnosti označuje „len“ najvyšší súd ako dovolací súd konajúci v dovolacom konaní (bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Uvedeným spôsobom determinoval rozsah možného ústavnoprávneho prieskumu ústavnej sťažnosti z hľadiska požadovanej ochrany práv. Bez relevantného návrhu na rozhodnutie ústavný súd pritom nemôže o veci konať a rozhodnúť, keďže nie je oprávnený v tomto zmysle sám nahradiť povinnosť sťažovateľa domáhajúceho sa ochrany svojich základných práv a slobôd (t. j. neoznačil za porušovateľa jeho práv žiadny z orgánov činných v trestnom konaní; nedomáhal sa vyslovenia porušenia základných práv ich rozhodnutím/nekonaním). Aj najvyšší súd v napadnutom uznesení k atakovanému spôsobu vybavenia sťažovateľovho trestného oznámenia zo 6. novembra 2014 podaného generálnej prokuratúre konštatoval (v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie námietky), že toto nie je predmet dovolacieho konania a sťažovateľ mal iné právne prostriedky, ktoré mohol na ten účel využiť, ak bol toho názoru, že nebolo vybavené v súlade so zákonom.

10. Nad rámec uvedeného ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovateľ namietal postup prokuratúr (čl. 46 ods. 1 ústavy) v súvislosti s vybavením trestného oznámenia už v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 363/2018. V uznesení č. k. III. ÚS 363/2018-28 z 18. septembra 2018 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti postupu generálnej prokuratúry a krajskej prokuratúry) ako oneskorene podanú. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (m. m. IV. ÚS 134/2020, II. ÚS 444/2021). Aktuálna ústavná sťažnosť by tak v rozsahu posudzovanom v uznesení č. k. III. ÚS 363/2018-28 z 18. septembra 2028 bola aj v prípade sťažovateľom riadne a jednoznačne definovaného petitu (pozri bod 9 tohto uznesenia) neprípustná,

v dôsledku čoho by ju ústavný súd musel odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

11. V ďalšom okruhu námietok týkajúcich sa pertraktovaného trestného oznámenia sťažovateľ argumentuje, že postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorým došlo k postúpeniu jeho trestného oznámenia do súdneho konania, mal za následok nesprávne posúdenie jeho trestnej veci konajúcimi súdmi (z dôvodu, že právo rozhodovať o ňom nepatrí súdom), ako aj porušenie základného práva na obhajobu. K uvedenému došlo aj nerešpektovaním právneho názoru vyjadreného ústavným súdom v bode 36 nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017.

12. Čl. 50 ods. 3 ústavy zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktorý sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (m. m. III. ÚS 175/2018).

13. Podstatu a zmysel materiálneho poňatia základného práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy) v podobe zaručenia reálnej a účinnej možnosti uplatnenia tohto práva v rámci trestného konania na účel bránenia sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 148/05) je potrebné vykladať v duchu zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Uvedenému právu zodpovedá postup všeobecných súdov podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý normuje povinnosť súdov uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Nezaújatie žiadneho takéhoto stanoviska predstavuje zjavnú neodôvodnenosť rozhodnutia, a tým aj popretie účelu práva na obhajobu, najmä ak v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nie je obvinenému zrejmé, v akom rozsahu a akým spôsobom sa môže náležite procesne brániť.

14. Právny názor ústavného súdu je záväzný pre orgány verejnej moci. Právny názor treba chápať ako názor na aplikáciu práva hmotného i procesného na rovnaký skutkový stav. Od právneho názoru ústavného súdu však treba odlišovať procesné pokyny ústavného súdu, ktorými usmerňuje orgán verejnej moci ohľadom ďalšieho postupu v konaní, ako sú napríklad pokyny na ďalší procesný postup [Baricová, J. § 134 (Povinnosť orgánu verejnej moci znova vo veci konať a rozhodnúť a jeho viazanosť právnym názorom ústavného súdu). In: Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. I. vydanie.* Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 1038.]. Prípustnou výnimkou z kasačnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu, keď orgán verejnej moci nie je bezvýhradne povinný rešpektovať právny názor ústavného súdu, je zmena faktických okolností prípadu od vydania nálezu ústavného súdu do vydania nového rozhodnutia orgánu verejnej moci. Vylúčiť pritom nemožno ani zmenu právneho stavu, napr. pri rešpektovaní zásady aplikácie neskoršieho zákona, ak je pre sťažovateľa priaznivejší, a to aj v prípade, ak to zákon výslovne neustanovuje [Baricová, J. § 134 (Povinnosť orgánu verejnej moci znova vo veci konať a rozhodnúť a jeho viazanosť právnym názorom

ústavného súdu). In: Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kol. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. 1. vydanie*. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 1038 – 1039.].

15. Pokiaľ ide o nález ústavného súdu z 31. augusta 2017, ústavný súd v namietanom bode 36 uviedol: «Ústavný súd rešpektuje nezávislosť všeobecných súdov. Tá sa však musí uskutočňovať nielen v zákonom, ale prioritne v ústavnom rámci, ktorého súčasťou je aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý musí vylúčiť svojvôľu v rozhodovaní a ktorého neodmysliteľnou súčasťou je právo na spravodlivé a vyčerpávajúce prejednanie každej veci. Účelom trestného konania nie je len spravodlivé potrestanie páchatel'a, ale aj „fair“ proces, ktorý je bezpodmienečnou podmienkou existencie demokratického a právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy). V tomto smere (všeobecný/najvyšší) súd nemôže byť „copy centrom“ prokuratúry alebo snád' jeho pomocníkom, ale, naopak, filtrom a garantom zákonnosti a spravodlivosti; túto úlohu si tiež najvyšší súd nesplnil, keď absolútne nevyvodil žiadne konsekvencie z prvotného nezákonného zákroku miestnych policajtov (kontrola totožnosti pri riešení „priestupku“, ktorého sa sťažovateľ nedopustil, a následne posúdenie ich výpovedí ako rozhodujúcich výpovedí a pod.)»

16. Ústavný súd približuje, že týmto nálezom bol zrušený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 29/2016 z 5. decembra 2016 v trestnej veci sťažovateľ'a a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd bol v rámci ďalšieho konania viazaný právnym názorom ústavného súdu, v nadväznosti na čo sa vec v konečnom dôsledku vrátila na prejednanie opätovne pred okresný súd.

17. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení pertraktovanej problematike venoval na s. 13 až 15. Odkázal pritom na rozsudok krajského súdu, ktorý uviedol dôvody, pre ktoré bolo vecne správnym obsah trestného oznámenia sťažovateľ'a či jeho ďalšieho podania posúdiť ako súčasť jeho obhajoby (ak poukazoval na nezákonnosť prípravného konania). Nepovažoval za dôvodné ani sťažovateľ'ovo tvrdenie, že by na neho bola týmto spôsobom prenesená povinnosť prešetrovať namietané konanie príslušníkov mestskej polície.

18. Osobitne vo vzťahu k sťažovateľ'om atakovanej nezákonnosti vykonania služobného zákroku hliadkou mestskej polície voči nemu, a to aj v súvislosti s tvrdeným ne/rešpektovaním nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017, uviedol, že konajúce súdy sa k predmetnej otázke vyjadrili podrobným spôsobom, pričom na ne v tomto rozsahu odkázal (s. 15 napadnutého uznesenia). Zároveň uviedol, že súdy pri rešpektovaní záverov nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017 dospeli k tomu, že «*“z dôvodu podstatnej zmeny skutkového stavu oproti stavu, z ktorého vychádzal ústavný súd v čase svojho rozhodovania, zanikol dôvod vyvodzovať nejaké konsekvencie, keďže postup mestských policajtov sa na základe nových dôkazov, ktoré neboli doposiaľ známe konajúcim súdom a teda ani ústavnému súdu, ukázal ako objektívne zákonný a správny“*» Z rozsudku okresného súdu, ako aj rozsudku krajského súdu, ktoré mal ústavný súd k dispozícii z verejne dostupných zdrojov, keďže ich sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil, je zrejmé, že v nadväznosti na nález ústavného súdu z 31. augusta 2017 sa konajúce súdy jeho závermi podrobne zaoberali.

19. Možno uzatvoriť, že námietkami vzťahujúcimi sa k podanému trestnému oznámeniu a ne/rešpektovaniu nálezu ústavného súdu z 31. augusta 2017 sa sťažovateľ v podstate domáha prehodnotenia ustáleného skutkového stavu. Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne podotýka, že

sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predmetné rozhodnutia súdov nižšej inštancie nenamieta, t. j. nedomáha sa ich zrušenia, resp. vyslovenia porušenia namietaných práv predmetnými rozhodnutiami a vo veci konajúce súdy neoznačuje ani ako porušovateľov namietaných práv. V tomto kontexte ani nerozvíjal svoju ústavnoprávnu argumentáciu (keďže z rozhodnutí súdov nižšej inštancie vyplýva, že sa závermi nálezu ústavného súdu zaoberali), v čom sa súdy, resp. najvyšší súd ako označený porušovateľ jeho práv, závermi nálezu ústavného súdu zaoberali nesprávne, resp. ústavne neudržateľne, a tým by polemizoval s uvedeným názorom dovolacieho súdu.

20. Ústavný súd pre komplexnosť uvádza, že pokiaľ by sťažovateľ touto ústavnou sťažnosťou atakoval nevybavenie nejakého iného/d ďalšieho trestného oznámenia mimo už spomínaného, sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepredložil žiadny dôkaz o jeho existencii, resp. o nejakom upovedomení/oznámení generálnej prokuratúry o jeho postúpení okresnému súdu, ktoré by namietal. Úlohou ústavného súdu ale nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie namietaných práv sťažovateľa (I. ÚS 95/2024), na podklade čoho vychádzal z jemu dostupných informácií a ústavnú sťažnosť posúdil tak, ako je uvedené v tomto uznesení.

21. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému (a už spomínanému) nesprávne zistenému skutkovému stavu veci či spôsobu hodnotenia dôkazov, v dôsledku čoho malo dôjsť opätovne k ignorovaniu nálezu ústavného súdu, ústavný súd dopĺňa, že najvyšší súd neponechal bez odpovede ani túto problematiku, na ktorú explicitne reagoval na s. 12 napadnutého uznesenia tým spôsobom, že predmetné otázky sú vylúčené z preskúmania dovolacím súdom. Na tomto mieste ústavný súd odkazuje aj na posúdenie sťažovateľovej dovolacej argumentácie o meritórnom rozhodnutí založenom na nesprávne vykonaných dôkazoch (vykonanie neoprávnených úkonov príslušníkov mestskej polície na podklade ich subjektívneho presvedčenia o neoprávnenosti jeho parkovania na vyhradenom parkovacom mieste), ktorá bola vyhodnotená na účel dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ako irelevantná (s. 13 napadnutého uznesenia).

22. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku podľa bodu 5 písm. g) tohto uznesenia, ústavný súd už len odkazuje na vysporiadanie sa s touto argumentáciou na s. 16 a 17 napadnutého uznesenia. Najvyšší súd tu relevantne popísal dôvody, pre ktoré nebolo možné stotožniť sa so sťažovateľovými dovolacími tvrdeniami. Keďže sťažovateľ opätovne v konkrétnostiach ústavnoprávnu argumentáciu v danej súvislosti nerozvíjal, t. j. neuviedol, s ktorou konkrétnou časťou uvedeného vysporiadania sa dovolacieho súdu nesúhlasí, z akého dôvodu a v nadväznosti na to nešpecifikoval ani dopad na ním namietané práva (uviedol len, že s touto jeho námietkou sa nevysporiadal súd prvej inštancie ani odvolací súd), ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné odôvodnenie najvyššieho súdu v tejto časti opätovne citovať, a to aj s ohľadom na to, že jej znenie je sťažovateľovi známe. Pre komplexnosť ústavný súd poukazuje aj na zmätočnú argumentáciu sťažovateľa v bode 12 ústavnej sťažnosti, z ktorej jasne nevyplývalo, čoho sa sťažovateľ domáha a proti ktorému z konajúcich súdov.

23. Z dosiaľ popísaných skutočností nie je zrejmé, že by bolo sťažovateľovi upreté základné právo na obhajobu. Do jeho obsahu, ako ani do obsahu práva na spravodlivý proces nepatrí stotožnenie sa konajúcich súdov so sťažovateľom predostretými námietkami. Bez ďalšieho nemožno prisvedčiť jeho tvrdeniu, že by súdy ignorovali nález ústavného súdu z 31. augusta 2017. Pokiaľ sťažovateľ

nesúhlasil so závermi všeobecných súdov v súvislosti s preskúmaním ne/zákonnosti prípravného konania, v ústavnej sťažnosti bližšie neuvádzal, ktoré skutkové či právne zistenia alebo procesný postup súdov je v rozpore s uvedeným nálezom. Pokiaľ sťažovateľ atakoval skutkový stav veci (spôsob vykonaného dokazovania, nesprávne zistený skutkový stav, pozn.), v návrhu na rozhodnutie nenamietal rozsudok krajského súdu. Nie je možné prisvedčiť, ale v podstate ani preskúmať abstraktné tvrdenie sťažovateľa, ktoré ďalej ústavnoprávne nerozvíjal. S poukazom na teoretické východiská (bod 12 a 13 tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd uzatvára, že dovolací súd sa riadne zaoberal ním uplatnenými námietkami, pričom nie je možné vysloviť, že mu obmedzil jeho základné právo na obhajobu.

24. V nadväznosti na uvedené ústavný súd nezistil takú možnosť porušenia označených práv, ktorých reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu